

Etnologins regionala karaktär och internationella ambitioner

Barbro Blehr

Har etnologin en regional karaktär? Det är svårt att svara ett entydigt nej på den frågan. Både vår historia och delar av vår samtida praktik pekar tydligare mot ett ja, om än ett ja med förbehåll och reservationer. Detta hindrar oss inte från att också ha internationella ambitioner. Och det finns mycket som båd-
dar för att vi borde ha sådana ambitioner; likt många andra humanistiska ämnen som har haft för vana att verka i ett nationellt avgränsat rum är etnologin idag föremål för intensiva uppmaningar om att internationalisera både forskning och undervisning.

Dessa uppmaningar är inte alltid bara välkomna i vårt ämne. Men i det följande ska jag argumentera för att vi helhjärtat borde bejaka dem i vårt eget vetenskapliga skrivande, parallellt med att vi kunde pröva att lite starkare än vad som har varit vanligt under de senaste decennierna bejaka den regionala karaktär som vårt ämne kan ha. Det finns inte nödvändigtvis någon motsättning mellan dessa två strategier. Men det kan behövas lite diskussion om hur man hanterar kombinationen, och det följande är ett inlägg i en sådan diskussion.¹

Det finns två skäl till att jag har funderat på de här frågorna. De starka uppmaningarna till ökad internationalisering är det ena, det andra är att etnologer år efter år förefaller brottas lika intensivt med frågan om hur deras ämne ska karaktäriseras och presenteras. Uppgiften att leverera ett svar på den frågan (och på den eventuella frågan om vad det är för mening med att ämnet existerar) är förvisso inte lika påträngande i alla lägen. Den är kanske som

minst aktuell då man arbetar intensivt med forskningsprojekt som är väl finansierade och inkuggade i tematiska sammanhang. Då demonstrerar man ju med sin egen praktik vad ämnet är och kan vara, och behöver inte nödvändigtvis ta ansvar för mer än det man vill realisera i sin egen forskning. Frågorna om etnologins karaktär och meningsfullhet växer sig sannolikt större i perioder då man som utbildad etnolog saknar ett sammanhang att verka i och/eller oroar sig för både den egna och den etnologgemensamma framtiden. Och uppgiften att svara blir akut när man ska företräda ämnet i möten med relativt sett utomstående: blivande eller nya studenter, kolleger i andra discipliner eller potentiella arbetsgivare. I sådana sammanhang kan man sällan argumentera i handling. Det är ord som gäller, och det måste gå fort att finna dem.

En väl etablerad etnologipresentation är den som tar fasta på perspektiv och metoder; etnologer kan forska om vad som helst, men man känner igen dem på de frågor de ställer och de sätt på vilka de analyserar. Den är i hög grad adekvat. Men den fungerar bara inbördes, bland etablerade kolleger och insocialiserade studenter. Hur skulle den kunna fungera för en omvärld som inte vet det där som vi själva kan ta för givet när vi nickar bifall: att vårt fält är kultur i vid mening, att ”vad som helst” bara syftar på ”vad som helst som människor till-
lägger mening och hanterar sinsemellan”, och att vi har kvar våra föregångares förkärlek för ”vanliga människor” (en kategori vars karaktär och existensbetingelser förändras löpande

genom historien, och som etnologin förändras i takt med)? Men även om vi fick sagt allt detta, så skulle det finnas preciseringar kvar att göra. Det är i det ledet som den regionala avgränsningen brukar komma på tal, vare sig vi själva introducerar den eller inte.

Det svenska

På vilket sätt är då svensk etnologi en regional vetenskap? Jag skulle vilja testa två kriterier. Det första är att etnologin, här och nu, är regional i kraft av en empirisk avgränsning eller tyngdpunkt: den kretsar primärt kring svenska förhållanden.²

Min första impuls inför det påståendet är att svara med en modifikation: nej, etnologi är inte längre begränsad till Sverige, det finns många etnologer idag som fältarbetar på andra håll i världen – och att så ge exempel på detta, ju fler dess bättre: Egypten, England, Estland, Grekland, Libanon, Marocko, Norge, Polen och så vidare.

Jag tror inte att jag är ensam om att tackla förväntningar om etnologins regionala karaktär på detta sätt – det vill säga genom att underkommunicera och ifrågasätta den, och hellre peka på det som tar vårt ämne bort från den svenska avgränsningen. Men parallellt fortsätter vi att praktisera något som onekligen fortfarande framstår som en regional avgränsning – eller, bättre formulerat: inriktning. Vi praktiserar den i undervisningsutbudet, där vi ofta opererar med en mer eller mindre uttalad svensk ram runt både den historia och den samtid vi undervisar om, och vi praktiserar den i många forskningsprojekt. Detta är inte nödvändigtvis ett utslag av att vi medvetet axlar ett ansvar för studiet av svenska förhållanden. Tvärtom tror jag att det kan finnas ett stort element av gammal vana och bekvämlighet i att vi arbetar hemma, och tendensen kan förstärkas av både ekonomiska villkor och tidspress. Därmed finns det också mycket som talar för att vi kommer att fortsätta att utforska det som ligger geografiskt nära till

hands. Inte minst gäller detta studentfältarbetena på både grund- och avancerad nivå, och där grundläggs ju också en etnologisk identitet och en böjelse för att göra det ena snarare än det andra.

En rimligt ärlig summering av dagsläget skulle därmed kunna vara att svenska etnologer idag inte bara – med all rätt – töjer på och punkterar den regionala avgränsningen av sitt ämne, utan också i hög grad fortsätter att reproducera den. Och parallellt med att vi gärna talar om tøjandet och punkteringarna, så talar vi tyst eller inte alls om reproducerandet.

Det kunde vara intressant att testa att göra tvärtom, på den sista punkten: att ta vår regionala tyngdpunkt vid hornen och göra den till en av våra resurser i relationerna med omvärlden, såväl inom som utom akademien. Vi kunde säga: Ja, vi tar ansvar för att förmedla ackumulerad kunskap om svenska förhållanden i våra kurser, och många av oss deltar i ett kumulativt kunskapsbygge där vi utforskar svenska tillstånd och processer tillsammans med kolleger som har liknande intressen, vilka discipliner de än befinner sig i och var i världen de än är. Detta kunde vara en tänkbar strategi när vi möter omvärlden och dess frågor. Den ska inte tränga undan andra strategier och inte spärra för ämnets vidare expansion, men den skulle här och nu kunna vara ett användbart och ärligt inslag i våra självpresentationer.

Ett sådant svar skulle innebära att vi blev lite mer frejdiga och lite mindre besvärade i diskussionerna om vårt ämnes geografiska tyngdpunkt. Men det behöver en smula komplettering. För det finns goda skäl att ha problem med en regional tyngdpunkt, särskilt om den formuleras i termer av ”studiet av det svenska”.³ Den kategorin är besvärlig att hantera i vår samtid, liksom parallellkategorin ”svensk kultur”. Kategorierna är besvärliga teoretiskt, därför att kultur inte fungerar i ental och allra minst i bestämd form och för att ordet fungerar sämre som substantiv än i

adjektivform (vi är många som har lättare att säga kulturell än kultur, och det finns det goda skäl för). Och de är besvärliga politiskt, därför att de är omstridda; för att det står strid om vad ordet svensk ska stå för (ursprung eller val, monokulturellt eller diversifierat).

Men detta borde vi bemöta, menar jag, inte genom att backa utan genom att säga att mycket av den forskning etnologer bedriver i och om Sverige handlar om just dessa strider, och förändringar – om hur det går till när svenska nationsförståelser och samhällsformer förändras i riktning från ett slutet ethnos till ett åtminstone något mer öppet demos.⁴ Dessa förändringar är inflätade i globala processer; det är världen som förändras, inte bara det svenska. Alltså är det som vi studerar, när vi rör oss på dessa fält, globala processer gestaltade i svenska sammanhang. I det läget är ”svensk” bara en områdesbenämning, ett adjektiv för att bestämma ”det som äger rum i Sverige”. Om det som utspelar sig på detta territorium är specifikt svenskt eller inte är en långt senare fråga, som inte kan besvaras utan jämförelser med parallella förändringar i andra delar av världen. Det vill säga: studiet av det svenskas omvandlingar borde alltid vara komparativt, och därmed spränger det som kunskapsprojekt också sina initialt nationella ramar.

Det finns förstås mycket annat man kan studera på svensk botten. Men omvandlingen av det svenska förtjänar kommentar av två skäl, dels för att det är en av etnologins profileringar (inte minst vid Stockholmsinstitutionen), dels för att just de här förhållandena sannolikt har en stor del i att vi känner oss obekväma med själva ordet svensk. Men den obekvämligheten borde vi kunna tackla genom att vara tydliga med vilka innebörder ord som svensk (och för all del också ”nation” och alla dess avledning) har och inte har i den egna analysen, och vad som är och inte är våra syften i sammanhanget.⁵

Tänker, talar och skriver på svenska

Det andra kriteriet jag skulle vilja pröva är att etnologin är svensk för att vi i hög grad rapporterar våra forskningsresultat och för våra vetenskapliga debatter på svenska. Det vill säga: etnologin är regional för att etnologer tänker, talar och skriver på ett språk med liten räckvidd, och därigenom bildar en regionalt avgränsad forskargemenskap. Om denna gemenskap är specifikt svensk eller nordisk/skandinavisk kan för all del diskuteras. Så länge nordiska forskare kan tala med varandra på ömsesidigt förståeliga egna språk, och så länge svenska fungerar som alternativ till engelska i kontakter mellan finsk- och norsk/dansk/svensktalande finns det definitivt fog för att tänka sig en nordisk språkgemenskap som överskrider de nationella ramarna. Att det finns en nordisk etnolog- och folkloristgemenskap demonstreras mycket riktigt också av kongresser, samarbetsprojekt och personkontakter. Men oavsett detta: det språk svenska etnologer vanligtvis skriver på, även när de läses i övriga Norden, är svenska. Och det att vi skriver på svenska är en grundmurad komponent i vår kollektiva självbild.

Det där är ett intressant kriterium. Det förutsätter till exempel som en självklarhet att etnologer är mest bekväma med svenska, det vill säga vilar på premissen att etnologer förväntas ha svenska som modersmål. Detta är inte längre någon självklarhet, även om det för all del säkert fortfarande är vanligt.

Värderingen av texter på svenska är, vidare, starkt relaterad till en självpresentation som säger att vi vänder oss inte bara till en snävt akademisk publik, utan till en bredare allmänhet. Att skriva på svenska är, i det perspektivet sett, en förutsättning för att forskningsresultaten snabbt ska kunna komma ut i cirkulation i till exempel debatt, politik och planering. Valet av språk implicerar då också ett val av stil: lättfattligt, med en vetenskaplig terminologi som inte är mer komplicerad än att den smidigt kan glida in i ett vardagligt

språkbruk. Detta är ett inarbetat skrivideal inom etnologin, och det är väl värt att ta vara på. Det har ett värde att skriva för en bredare publik – och vi har all anledning att insistera på att detta värde ska göras mät- och registrerbart, som ett komplement till redan etablerade bibliometriska mätinstrument.

Men skrivandet för en bred publik kan aldrig utgöra vår enda förpliktelse när det gäller rapportering. Lika lite kan det vara vår första prioritet att som forskare skriva skönlitterärt eller experimentellt, expandera genrer eller spränga gränser för den vetenskapliga formen, vilket också är ambitioner som brukar förknippas med att skriva på det språk man behärskar bäst. Tvärtom borde vi först och främst vara förpliktade att skriva i en vetenskaplig form. Därefter kan vi med fördel expandera ut i så många andra genrer och former vi bara kan, det vill säga ta för vana att skriva om våra resultat för olika publikgrupper, på olika språk, i olika stilar.

Etnologins internationalisering

Idag har vi väl utvecklade rutiner för att skriva på svenska för kolleger i etnologi och andra ämnen, och för en bredare allmänhet. Alltför många av oss har mindre rutin på att tala i skrift till forskarkolleger på andra språk än svenska. Och väl vetande att det finns många språk man kan och bör föra vetenskapliga diskussioner på ska jag ändå i det följande begränsa diskussionen till vårt förhållande till engelskspråkliga facktexter – som onekligen spelar en stor roll i de allra flesta av våra forskningsprojekt.

Det jag finner besvärande på den punkten är den systematiska asymmetrin: vi läser enormt mycket på engelska, vi arbetar intensivt med att smälta och förstå och översätta, och med att tillämpa det vi läser i våra egna analyser. Men vi svarar tillbaka i alltför liten grad; vi är alltför lite upptagna av att själva bidra till det samtal vi lyssnar till och lär av. Eller, för att vara helt exakt: vi lär av ett samtal, och

försöker föra vidare i ett annat. Och oberoende av hur kloka våra inlägg då är i det senare samtalet, så når de aldrig fram till de där föregångarna och förebilderna vars texter vi från början inspirerades av, så länge vi skriver på ett språk som de inte förstår.

För mig är internationalisering av etnologi framför allt att försöka upphäva den där asymmetrin. Och det för mig till den andra punkten jag vill reflektera över i detta inlägg, nämligen frågan om hur var och en av oss kan tackla internationaliseringsambitionerna i sitt eget skrivande. Det finns förvisso oändligt mycket mer att göra och tala om när det gäller internationalisering, och somligt av det ter sig stort och svårt att påverka för en enskild forskare. Våra egna texter har, i den jämförelsen, den stora fördelen att de faktiskt kan påverkas ganska direkt, här och nu, av var och en av oss.

Vad kräver då internationaliseringen av våra texter? Om vi i högre grad ska ta plats i ett internationellt vetenskapligt samtal med det vi själva skriver, hur behöver då dessa artiklar – i praktiken kommer det oftast att vara artiklar – vara beskaffade?

För det första finns det en sak vi måste tro redan innan vi börjar skriva, nämligen att lokala/regionala förhållanden är intressanta bortom den kontext där de utspelar sig. Utvecklingen av till exempel barnhälsovården i Sverige eller den revitaliserade svenska nationaldagen är intressant för forskare bortom en svensk horisont, förutsatt att företeelserna blir problematiserade och analyserade i en dimension som överskrider de lokala/regionala ramarna. Möjligheterna för ett sådant problematiserande borde vara stora, om åtminstone några av de referensverk vi har använt för att formulera problemställningen har en vidare ram eller en annan utgångspunkt.

Därefter behöver vi ringa in vårt studieobjekt och vårt empiriska material sett utifrån, det vill säga kontextualisera det för en läsare som inte är del av det samhälle som beskrivs.

Den uppgiften borde i sig inte vara oss främmande. Vi ställs ju i alla våra texter inför uppgiften att rama in och bakgrunda det vi ska analysera, och om vi har träning i att skriva för olika publik, så vet vi också att ramarna och bakgrunderna behöver vara utformade på olika sätt i olika slags texter. Det som är utmaningen (stor nog i sig) när vi skriver för en internationell publik är att kunna föreställa sig vilka slags kringkunskaper som är nödvändiga och relevanta för dem man står i begrepp att tala till.

På samma sätt behöver vi formulera en problemställning som är relevant i en pågående diskussion, vare sig den knyter direkt an till tidigare formulerade frågor och problem, eller försöker förskjuta diskussionens fokus. Även detta kräver något slags förkunskaper om det samtal vi ger oss in i. Men jag anar att arbetet på den här punkten också kan fungera som ett test av våra egna frågors art, och att det ibland kan komma att föra till en omformulering eller ändrad förståelse av det problem vi trodde att vi ville tackla.

Vi måste också ha ett solitt material – vilket förstås inte heller är något arteget kriterium; det måste vi ju ha vilka språk vi än skriver på. Den största utmaningen tror jag istället ligger i vad vi gör med vårt material, i relation till befintlig teori. Jag tror att internationell publicering kräver av oss, i högre grad än svensk, att vi försöker bidra till att utveckla och inte bara reproducera teori. Det vill säga: vi behöver i högre grad än när vi skriver på svenska ta sikte på att diskutera, protestera mot och förfina det tänkande och den terminologi som kultur- och samhällsforskare utvecklar för att identifiera och karaktärisera det allmänna i det specifika. Den teoriförståelse jag då har i tankarna är elementär och empirinära. Den går ut på att teoretiserande är en process där vi, som två handboks författare har formulerat det, använder idéer för att förstå empiri och använder empiri för att ändra våra idéer (Hammersley och Atkinson 2007:159, min översättning).⁶

I grund och botten är det väl ett ideal som många etnologer skulle skriva under på. Vi betonar ju ständigt att teorier ska användas, att de ska integreras i bearbetningen av materialet, snarare än bara figurera i förspel eller tjäna som övergripande ram. Det vill säga: teorier ska aldrig ”appliceras” på materialet eller bara ”kopplas till” empirin.

Så långt är vi säkert överens. Men om vi genomgående skulle ta sikte på att inte bara tillämpa, utan pröva och vidareutveckla teoretiska idéer – hur skulle det kunna se ut i textuell praktik? Det skulle till exempel kunna betyda att vi aldrig hanterade begrepp som slutna boxar, utan alltid såg dem som startpunkter för vidare resonemang. En möjlig tumregel i sammanhanget skulle kunna vara att introducerandet av ett begrepp alltid borde följas av tio rader kommenterande text, en annan att begrepp inte borde kunna placeras i slutet av en mening. Men det mest centrala, förstås, är att man aktivt skulle försöka skriva ut de associationer, implikationer och tankerymder som begreppen aktualiserar för en. Därmed skulle också flera av våra referenser få en argumenterande form, och färre av dem skulle kunna bestå i en pekning utan åtföljande diskussion. Refererandet skulle för den skull inte bli mindre respektfullt. Men det skulle mer sällan kunna framstå som underdånigt, eller passivt repeterande.⁷

Idag talar vi ofta om teori på sätt som motverkar en praktik som ovan. Till exempel betonar vi gärna att teori är en utgångspunkt, när den snarare borde förstås som ett löpande parallellspår. Och vi talar ofta om teoretiska perspektiv, som om de vore sammanhängande system av idéer, vilket förstås kan vara högst motiverat, men samtidigt gör det svårare att föreställa sig hur man som enskild forskare ska kunna gå in och ifrågasätta och modifiera och snickra vidare. Men lyckligtvis talar vi också om teori och begrepp som redskap. Om vi varje gång vi gjorde det såg i eldskrift framför oss att vår uppgift också är att förbättra

redskapen – att på allvar låta perspektiven och begreppen konfronteras med vårt material, att alltid försöka tänka lite längre, och alltid försöka skriva ut lite mer – så skulle det ta oss lite närmare de där texterna jag tror vi bör försöka skriva – på vilket språk det vara må.

Skriv regionalt och internationellt

Jag har alltså två förslag att sända vidare. Det första är att vi borde pröva att utnyttja den regionala tyngdpunkten som en tillgång när vi presenterar vårt ämne, snarare än att skygga för den eller bortförklara den. En sådan bortförklaring har vi ännu inte riktigt täckning för – även om vi förstås också ska fortsätta peka på de projekt som spränger oss ut ur den svenska ramen.

Det andra förslaget är att vi däremot aldrig ska nöja oss med att producera vetenskapliga texter för vår regionala omgivning, utan istället ha en både/och-strategi i vårt skrivande: fortsätta skriva för ett brett spektrum av publik på hemmaplan, men kombinera detta med att i ökande grad skriva för en internationell vetenskaplig publik. Skälet är då inte primärt att detta krävs av oss, i en omgivning som allt mer insisterar på att internationalisering är ett värde i sig. Våra motiv för att skriva internationellt borde snarare vara att det är kvalitetshöjande i sig, för att det kan pressa oss att höja ribban för vårt eget teoretiserande, och för att det kommer att tvinga oss att uttala och problematisera mycket av det vi kan ta för givet när vi skriver på svenska. Man kunde tänka att uppgiften att skriva på ett språk med större räckvidd än svenska inte primärt är en fråga om att byta språk, utan om att föreställa sig en annan och per definition mer okänd publik än de svenska kollegerna. Det borde finnas något lockande i det prospektet. Anna Sofia Lundgren reflekterar i sitt inlägg i detta nummer av RIG över etnologins krympande kritiska massa. Att inte bara ta emot utan också ge i en internationell forskargemenskap är att ansluta sig till en massa som per definition

är större än vad den regionala någonsin kan bli, och vars reaktioner på våra texter borde få komma vår forskning till godo.

Barbro Blehr, professor

Institutionen för etnologi, religionshistoria och genusstudier, Stockholms universitet

Noter

- 1 En tidigare version av resonemanget presenterades i min professorsföreläsning vid Stockholms universitet i december 2008. Stort tack till Lars Kaijser som initierade den föreläsningengenren, och till Otto Blehr som satte frågetecken i marginalerna i en tidigare version av texten.
- 2 Tidigare i historien har den nordiska dimensionen, liksom ett vidare jämförande perspektiv, haft en mer framskjuten plats i ämnet; se Bringéus (2000) för en tillbakablickande reflexion, och se Berg (1961) som exempel på en föregångare som självklart rör sig i ett internationellt kollegialt sammanhang när han reflekterar över sitt ämnes väsen.
- 3 För en tidig problematisering av etnologers sätt att operera med "svensk" som avgränsning, se O'Dell 1998.
- 4 Hur pass monoetniskt och monokulturellt Sverige har varit upp genom seklerna kan för all del diskuteras, och kanske är det förgångnas enhetlighet delvis något som uppkommer i kontrastverkan mot nuet. Men uppenbart är att lagstiftning, regelverk och organisatoriska premisser under vissa perioder har bäddat starkt för enhetlighet, och att de nu huvudsakligen pekar i en annan riktning.
- 5 Tom O'Dell skilde i den ovan nämnda artikeln (1998:199, not 4) mellan utforskning av vardagslivet i Sverige och utforskning av svenskheten. Vad jag föreslår här är alltså, för att knyta an till de formuleringarna, en insistering på att den regionala karaktären ska förstås just som utforskning av vardagslivet i Sverige, och inget annat. O'Dells kritik i artikeln rammar som jag förstår den framför allt det faktum att etnologer på ett närmast instinktivt sätt har låtit de två dimensionerna flyta ihop, och dessutom tenderat att utan vidare motivering begränsa sina studier av vardagliga fenomen till etniskt svenska informanter och miljöer. På den senare punkten tror jag faktiskt något har hänt under de tio år som har gått sedan artikeln publicerades. Den bortgallring

av de etniska andra som O'Dell noterar i de verk han granskar förefaller mig ha få motsvarigheter i yngre etnologers arbeten idag, och då tänker jag inte minst på dagens studenter.

- 6 Den engelska originalversionen lyder:
 ”Analysis is often seen as being about, or as involving, theory. Quite a lot of researchers – novice and experienced – find the thought of theory daunting. This is usually because they have encountered it primarily in courses that emphasize relatively abstract, and sometimes quite obscure, forms of theorizing – ones that sometimes seem to have only a tenuous relationship with the evidence they cite. There are also those who pick on the work of one or a small number of theorists and seek to interpret their data entirely though his or her work. However, while the ideas of, say, de Beauvoir, Bourdieu, Bakhtin, Baudrillard, or Butler may prove helpful in some respects, and for some analyses, it is almost always a mistake to try to make a whole ethnography conform to just one theoretical framework.

Theorizing need not, and should not, be like this. It ought to involve an iterative process in which ideas are used to make sense of data, and data are used to change our ideas...” (Hammersley och Atkinson 2007:158-159).

- 7 Den som vill se exempel på det slags vidareutveckling av teoretiska resonemang som jag har i tankarna här kan konsultera Lotten Gustafssons avhandling, t.ex. slutpartiet om lek i inledningskapitlet (2002:28). Jag vill också tacka Lotten för stimulerande diskussioner på temat begreppsbruk, och för att hon i ett sådant sammanhang uppmunttrade mig att skriva om det vi diskuterade.

Referenser

- Berg, Gösta 1961: Etnologiska forskningsmetoder. *Rig* 44:65-75.
- Bringéus, Nils-Arvid 2000: Etnologi, en komparativ vetenskap? I: Rogan, Bjarne och Alver, Bente Gullveig (red.): *Norden og Europa: Fagtradisjoner i nordisk etnologi og folkloristikk*. Oslo: Novus forlag.
- Gustafsson, Lotten 2002: *Den förtrollade zonen. Lekar med tid, rum och identitet under Medeltidsveckan på Gotland*. Nora: Nya Doxa .
- Hammersley, Martyn och Atkinson, Paul 2007: *Ethnography: Principles in practice*. London: Routledge.
- O'Dell, Tom 1998: Svenskhetens dynamik: Att konfrontera jaget och den Andre. I: Miegel, Fredrik och Schoug, Fredrik (red.): *Dikotomier: Vetenskapsteoretiska reflektioner*. Lund: Studentlitteratur.

SUMMARY

Swedish Ethnology: Regional or Not?

It is hard to deny that Swedish Ethnology retains a regional character, despite the fact that nowadays, many of its practitioners transcend national borders in their projects and fieldwork. This paper argues that we could be more confident about the extent to, and the ways in which, Ethnology deals with regional matters. Important in this context is to make clear that our mission insofar is to investigate

cultural processes in Sweden and not “a Swedish culture”, and that this ought to be perceived as a comparative task. In addition though, the paper claims that our scholarly writing should transcend linguistic boundaries, and that we should embrace with enthusiasm the possibility of reaching out to an international community of colleagues by publishing more of our results in English.